

ΡΟΜΗ

Ἑφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίῃ,
Κι' εἴταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεθαίῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσὸ Ἐξωτερικόν,
ἰσὴ καίρους πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὡράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
σὺζήτησις καὶ μάχη θαυμαστή.

Διακόσα ἑβδομήντα κι' ἄλλα ὀκτὼ συγχρόνως,
καὶ πάλιν ἡ Εὐρεῖα τὸ θέμα τοῦ ἄγῳνος.

Περιφερείας τελεταί,
ὁποῦ δὲν ἐγιναν ποτέ.

Πρώτη σκηνὴ γὰρ τῇ Στενῇ.

Ὅσοι τὴν Περιφέρειαν γυρεύουν τὴν Στενὴν
μαζεύονται μὲ θόρυβον, μὲ θάρρος καὶ φωνήν.
Προσέρχονται οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις,
ποῦ ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη των τὸ κέντρον τῆς μελίσης,
ἢ πτέρυξ ἢ ἀριστερά μεθ' ὅλων τῶν ρητόρων,
μεθ' ὅλων τῶν Πausανιδῶν καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
πολλοὶ Ἀριστογείτονες τῶν νέων Ἀθηνῶν,
οἱ συζητοῦντες πάντοτε μὲ στόμαχον κενόν,
οἱ τῶν τριῶν τραγικοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται,
ἀντάρται, δημοκρατικοὶ καὶ τῆς Αὐλῆς ἱππῶται,
ποῦ Δελφιδὴν πάμπολλοι γενναῖοι συμπλωτῆρες,
οἱ μέλλοντες Πρωθυπουργοί, οἱ μέλλοντες σωτῆρες,
κι' ἐν γένει ὅσοι χρεωστοῦν νὰ βλέπουν τὴν πατρίδα
κατὰ σκοπέλων καὶ χρημνῶν χωρὶς μικρὰν πυξίδα.

Πλὴν μετ' αὐτῶν προσέρχονται πολλοὶ ἐκ τῶν ἐμπόρων,
ἐξεγενθέντες ἀγριοὶ κατὰ τῶν νέων φόρων,
μὲ δάκρυα καὶ κοπετοὺς ὀξεῖς καὶ διατόρους,
μὲ πανικὰ διάφορα, μὲ πῆχες καὶ μὲ ρούπια,
καὶ ἄλλοι ὁποῦ ἔφαγαν τὸ εἶναι των ἴσους φόρους
καὶ τώρα ὡς ὁ Ἀσωτος χορταίνουσι μὲ χαρούπια.

Ἀκούεται ἡ μουσικὴ θουρίων καὶ παιάνων
καὶ ὅλοι στεφανόονται μὲ φύλλα ἐκ λαχάνων,
ὡς νέας νίκης σύμβολον καὶ δόξης καὶ χαρᾶς,
καὶ τουμπελέκι κάποτε κτυπᾷ καὶ ταμπουράς,
καὶ ἀντηχεῖ βαρύγδουπος βαρβαροφώνων κρότος,
ἐνθουσιάζων τοὺς πολλοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἐμπρὸς πηγαίνει πρῶτος
μὲ γύφινόν τι πρόπλασμα Στενῆς Περιφερείας,
ὀξεῖα δὲ ὀπίσω του ἀκούεται φωνή:
«Κάτω ἀμέσως ἡ Πλατεῖα κι' ἀπάνω ἡ Στενή»).

Δελ.— ὦ φίλοι πρωτοκάθεδροι καὶ ἄλλοι πατριῶται,
τὸν ἤχον τὸν ὀξύτερον εἰς τὴν φωνὴν σας δότε,
κι' εἰς τὸν ἀγῶνα προσκαλῶ καθένα βουλευτὴν
νὰ μὴν ἀφήσῃ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα δι' αὐτὴν,
πλὴν κρατερῶς ν' ἀγωνισθῇ μεθ' ὅλης τῆς λύσης
ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀφανοῦς καὶ τῆς λησμονηθείσης.

«ὦ πατριῶται προσφιλεῖς, προσχέτε καθ' ὑπὸν εἶδα
μὲ σίδερα βαρύτερα τὴν δύσμοiron πατρίδα,
κι' οἱ δεξιοὶ ἐβύζαναν τὴν ζωντανὴν νεκράν,
ἡ δὲ πατρίς ἐβέλαζε ὡς ἔγχυος κατσίκα,
καὶ τότε Περιφέρειαν μοῦ ἔδειξε Μικράν
καὶ μοῦ ἴψιθύρισε ὅτ' αὐτὴ ἐν ταύτῃ μόνον νίκα».

«Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ Μικρᾷ ἡμῶν Περιφερείᾳ ἐγκλείεται τοῦ κόμματος καὶ ἐμοῦ ἡ σωτηρία. Διὸ ἄς τὴν εἰσάξωμεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ πάλιν καὶ ἄς κατέλθωμεν θρασεῖς εἰς τὴν γενναίαν πάλην, καὶ ἴσως δευτέραν ἰδωμεν ἐβδόμην Ἀπριλίου, ἡμέραν ἀναστάσεως καὶ τόσοῦ μεγαλείου».

(Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ κόμματος ἀπὸ χαρὰν πηδοῦν καὶ ὅλοι ἀλαλάζοντες ἐξάλλως τραγουδοῦν).

Σηκῶστε τὸ κεφάλι
μὲ θάρρος καὶ καρδιά,
καὶ γιοῦχα ἡ Μεγάλη
φωνάζετε, παιδιά.

Ὁ κάθε πατριώτης
ἄς σκούξη μὲ φωτιά,
καὶ ἄς πέσῃ ὁ προδότης
μαζί μὲ τὴν Πλατειά.

Ὡς πότε, παλληκάρια,
θὰ ζοῦμε νηστικοί,
καὶ θάναί σὰν μανάρι
οἱ Κυβερνητικοί;

Ὡς πότε αἱ παρειαί μας
θὰ εἶναι ἀχαμναί,
καὶ αἱ περιφέρειαι μας
θὰ φαίνονται γυμναί;

Σηκῶστε τὸ κεφάλι,
Ἀρκάδες καὶ Λοκροί...
ἀφῆστε τὴ Μεγάλη
καὶ πιάστε τὴ Μικρή.

Μ' ἐκείνην σωτηρία,
μ' ἐκείνην προκοπή...
ἐρρέτω ἡ Εὐρεῖα,
τοῦ ἔθνους ἡ ντροπή.

(Αὐτὰ καὶ ἄλλα τραγουδοῦν οἱ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἀκόμη δυνατώτερα βαρεῖ ὁ ταμπουράς, καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ πομπῆς μεγάλης, καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς φωνάζουν σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰς περιφέρειας τῶν κτυποῦν περιχαρεῖς, ἐνθὺ σὴν τὴν Στενὴν ὡς ὁ Θεοδωρῆς).

Σκητὴ δευτέρα, ὠραιότερα.

(Τὸ πλῆθος τῶν Ὑπουργικῶν καὶ ὅλων τῶν χορτᾶτων ποῦ συζητοῦν περὶ κοινῶν μὲ στόμαχον γεμάτων, οἱ ῥήτορες τῆς δεξιᾶς οἱ ἐνθουσιασμένοι, οἱ τῆς Βουλῆς ἐγκάθεται καὶ οἱ διορισμένοι, καὶ ἐν γένει ὅσοι χρεωστοῦν νὰ βλέπουν τὴν Ἑλλάδα ὥστε καλλίμαστον τροφὸν καὶ ἀκμαίαν ἀρελάδα).

(Ἀλλὰ εἰς τοῦτον τὸν σῶρον προσέρχονται γοργοὶ πολλοὶ ἀμπελοκλήμονες καὶ οἰνοπαράγωγοι μὲ ὄσματα, μὲ γέλωτας καὶ μὲ ἀμπέλου κλάδων καὶ μὲ μεγάλους ἄμβυκας τῶν ἐκατὸν ὀκάδων, καὶ ὁ Θεὸς Διόνυσος μὲ τέθριππον χρυσοῦν καὶ ἡ Δήμητρα μὲ ἄροτρα καὶ στάχεις σιτοφόρους, καὶ οἱ γεωργοὶ ὀπίσω τῆς γλυκεῖς αὐλοῦς φυσοῦν ὡς ἀντιδιαδήλωσιν εἰς μερικοὺς ἐμπόρους. Καὶ νύμφαι φαίνονται πολλαὶ μὲ στέφανα ἐκ ῥόδων, καὶ ὁ Σειληνὸς μετὰ μικρῶν Σατύρων τραγοπόδων, καὶ ὅλοι κληματοβέργας καρχαζόντες ἱππεύουν καὶ τὰς περιφέρειας τῶν ἐνίοτε θωπεύουν).

(Τοῦ Διονύσου γίνονται ἀλλόκοτοι χοροὶ καὶ μαίνονται οἱ Σάτυροι ἀπὸ πολλὴν κραυγὴν, δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς μὲ στόμφον προχωρεῖ, βαστάζων Περιφέρειαν Εὐρεῖαν καὶ Μεγάλην).

Τρ.—Με γλυκυλάλους τῶν αὐλῶν σκιρτᾶτε συναυλίας τὴν εὐφροσύνην χύσετε εἰς τῶν πιστῶν τὰ πλῆθη, ἡμεῖς δ' ἀπομιμούμενοι τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας καθόσον ἀνετράφημεν μὲ τῶν Τζῶν Μπούλ τὰ ἤθη, τιμῶντες δὲ τὴν πατρίον τοῦ ἔθνους ἱστορίαν, ἐμμένοντες ἀείποτε εἰς ταύτην τὴν Εὐρεῖαν.

«Ἀγωνισθῆτε δι' αὐτήν, τοῦ ἔθνους στρατιῶται, καὶ πάντα περισσεύματα θὰ ἔχετε νὰ τρῶτε. Νὰ μᾶς ποτίσουν προσπαθοῦν ποτήριον πικρὸν καὶ ἀνοίγουν ὑπὲρ τῆς Μικρᾶς τὸ στόμα τῶν τῶν ἄλλων, οἱ μὲν μικροὶ ἀείποτε λαλοῦν περὶ μικρῶν, οἱ δὲ μεγάλοι ὡς ἡμεῖς λαλοῦν περὶ μεγάλων.

«Ἑλλήνων παῖδες σπεύσατε εἰς νέας πάλιν νίκας, ἐλευθεροῦτε ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας, ὑψώσατε ὁμόθυμον καὶ σθεναρὰν φωνήν, λακτίσατε οἰκτεῖροντες ἐκείνην τὴν Στενὴν, καὶ ἄς εἰσέλθῃ ἡ Βουλὴν καθεὶς σεισπογῶν... νῦν ὑπὲρ πάντων πρόκειται τρισμέγιστος ἀγών».

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σηκώνει τὴν Εὐρεῖαν καὶ ἀμέσως ὅσμη φάλλεται ἀπ' ὅλην τὴν χορείαν).

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ἡ Εὐρεῖα,
γιοῦχα, γιοῦχα, παιδιά, ἡ Στενή...
τοῦ Ἱρικούπ' ἡ μεγάλη χορεία
πὶδ μεγάλη μ' αὐτὴν ἄς γενῇ.

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
ταρλαμπούμπα, κρασί καὶ χορός...
τῆς Στενῆς μᾶς προσμέν' ἡ ἀγέλη,
σηκωθῆτε, ἀδελφία, καιρός.

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
ὁποῖος δόλιος πολίτης πεινᾷ
τὰ μέγала ποτε δὲν τὰ θέλει
καὶ ὅλα γύρω τὰ ἔρρισκε στενά.

Ὅποιος ὅμως κοιμᾶται χορτάτος
ὅλα γύρω τὰ βλέπει πλατειά,
γι' αὐτὸν πάντα πλαταίνει τὸ κράτος
καὶ τεντόνει ὀλόρθα ταῦτιά.

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ἡ Εὐρεῖα
καὶ ὁ Τρικούπης ποῦ ἔχει μυαλά...
μᾶς προσμένουν λυσσῶντα θηρία...
τὴ Μεγάλη βαστάτε καλά.

Ἡ Μεγάλη προόδου σημεῖον,
ἡ Μεγάλη τοῦ ἔθνους τιμή,
μᾶς ἀνοίγει τὸ κάθε Ταμεῖον,
μᾶς χορταίνει μὲ φρέσκο ψωμί.

Οἱ Ἐμποροὶ, ὁ Φασουλῆς
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ πολὺς.

Τρικούπης μόνος ὁμιλῶν καὶ ἄνω τὸ βλέμμα προσηλῶν.

Αὐτὰ τὰ Διαπύλια... Θεέ μου! τί θὰ γίνουν!...
οἱ ἔμποροι ἐθύωσαν καὶ γίνονται καυγᾶς,
κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰ βέλη διευθύνουν
καὶ ἴσως ψῆφον μ' ἀρνηθοῦν ὅσας νέας ἐκλογάς.
Αὐτὸ τὸ μέγα ζήτημα καθόλου δὲν μ' ἀρέσει...
ποῖος διάβολος μ' ἐφώτισε καὶ τὸ βγαλὰ ὅτ' ἐστὶ μέση;

Ἀμέσως τώρα καταργῶν τοὺς τῶν ὀνίων φόρους
ζητῶ ν' ἀνοίξω θησαυροὺς στοὺς Δήμους τοὺς ἀπόρους,
ζητῶ νὰ κάμω κατὰ τι, ποῦ δὲν τὸ κάνουν ἄλλοι,
καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐννοεῖ τὸ κλούβιο τῶν κεφαλῶν.
Βλέπουν πτωχεῖαν περισσὴν ἐκεῖ ποῦ τρέχει πλοῦτος...
τί ἀνθρώποι ἀνάποδοι!.. τί κόσμος εἶναι τοῦτος!...

Δὲν ἐννοοῦν παντάπασιν τὸ γενικὸν συμφέρον,
καὶ ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ δὲν βλέπει παραπέρα,
συντάσσονται καὶ οἱ ἔμποροι μετὰ τῶν Ἡμετέρων,
καὶ μὲ κατὰρας φοβερὰς γεμίζουν τὸν ἀέρα.
Μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια ὁ κόσμος ἐξεμάνη...
καὶ ἄλλο ἐξεφύτρωσε ὅτ' ἐστὶ μέση μᾶς ρεπάνι.

(Εἰσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν τὸ κόμμα τῆς Εὐρεῖας καὶ προσφωνεῖ ὁ Φασουλῆς τὰς δαὸ Περιφέρειας).

Φ. Ὡ δύο Περιφέρειαι, Μικρά τε καὶ Μεγάλη,
σεῖς εἰς τὸ ἔθνος φέρετε συχνὰς ἐπαναστάσεις,
ἐν τούτοις μοῦ ἀρέσετε καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη
καὶ μὲ τὰς δύο τάσσομαι κατὰ τὰς περιστάσεις.
Ἡ μὲν Μικρὰ τὸ σύμβολον ἀρχαίων ἡμερῶν,
ἡ δὲ Μεγάλη σύμβολον τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν,
ἀλλ' ὅμως εἶμαι τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης φίλος,
διότι ἂν ἀμφότεραι σταθῇτε παραλλήλως
δὲν εἴμπορῶ διαφορὰν νὰ εὕρω ἐλαχίστην,
καὶ αἱ δύο μᾶς ἀλλάζετε συχνότατα τὴν πίστιν,
καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἡ αὐτὴ πηγάζει προκοπή
καὶ βγάζετε τὸν Κότταρη καὶ τὸν Κατσιακπῇ.

Ἐγὼ δέ, Περιφέρειαι, καθ' ὑψηλὸν καθήκον
οὐδ' εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς καθόλου μὴ ἀνήκων,
οὐδὲ χορταίνων μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δὲ πεινῶν
καὶ μόνος σιτιζόμενος ὡς τούρανῳ πτηνόν,
τὰ χεῖλη μου τὰ ρυπαρὰ ἐνώπιόν σας νίπτω
καὶ ἀμφοτέρως σᾶς φιλῶ καὶ πρὸ τῶν δύο κύπτω.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ στόμφον ρητορείας
ἀσπάζεται θερμότατα τὰς δαὸ Περιφέρειας,
καὶ τότε γίνονται ἀρχὴ τῆς πεισματώδους πάλης
καὶ ἡ Μικρὰ ὀρθοῦνται ἀντίκρου τῆς Μεγάλης).

Δὲν φθάνει ὅτι ἔχομεν μεγάλης ἱστορίας
μὲ τῶν Κρητῶν τὸ ζήτημα καὶ τὰς Περιφέρειας,
μὰ τώρα ἐξεγείρονται κατὰ τῶν νέων φόρων
καὶ μὲ ρουφαῖας ἐρχονται κρυμμένας ὑπὸ μύρτα,
καὶ μὲ τὴν γνώμην τάσσεται τῶν ἐμμανῶν ἐμπόρων
καὶ ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποῦ τριγυρνᾷ μὲ σπῆρα.

Καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν μ' αὐτοὺς τοὺς ἐμμανεῖς;...
τὰ ὑψηλὰ μᾶς σχέδια δὲν ἐννοεῖ κανεὶς.
Νὰ προχωρήσω ὅτ' ἐμπρός;.. νὰ στρέψω ὅτ' ἐπίσω;
νὰ κάμω τροποποιήσιν ἢ ἔτσι νὰ πάψω;
νὰ φέρω πάλιν ὅπως πρὶν τοὺς φόρους τῶν ἁγίων
καὶ ν' ἀποσβέσω τοὺς βαρεῖς δασμοὺς τῶν Τελωνείων;

Νὰ γίνῃ ἀποκέντρωσις κατὰ τὸν Φλογαίτην
ἢ ὅλων ἡ συγκέντρωσις ὅτ' ἐπὶ κράτος νὰ γενῇ,
καὶ τοὺς ἐμπόρους ἀψηφῶν καὶ κάθε συμπολίτην
ἐν στεντορείᾳ νὰ εἰπῶ καὶ σθεναρᾶ φωνῇ:
«Καίτω τὰ Διαπύλια καὶ ἀνοίξατε τὰς πύλας
νὰ ἐμβῇ πλοῦτος, περισσὸς μὲ μούλους καὶ καμήλας».

"Η τῶν μωρῶν τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν μωρίαν κλαίων
νὰ τοὺς εἰπῶ ἀδύνατον νὰ κυβερνήσω πλέον,
«καὶ τῶρα τὸ πηδάλιον ἀφίνω μὲ χαρὰν
»στὸν κύριον Θεόδωρον καὶ τὴν ἀριστεράν,
»κι' ἴσως ἐκεῖνος μὲ καλὰ σὰς ὠφελήσῃ χίλια,
»φορολογῶν τοὺς Ἕλληνας μὲ τέλη Διαπύλια ;»

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ καὶ ἄλλα περὶ φόρων
εἰσέρχεται ὁ Φασουλὴς μετὰ πολλῶν ἐμπόρων.)

Φ. Οἱ ἔμποροι ἠσπώθησαν καὶ εἶναι 'στὸ ποδᾶρι,
διὸ καὶ σὰς τοὺς ἔφερα ἐδῶ νὰ τοὺς ἰδῇτε...
φωναῖζουσιν, φίλε Πρόεδρε, πῶς μὲ τὰ νέα βάρη
θὰ γίνουσιν πρόσφυγες κι' αὐτοί, ἐπαῖται, λωποδύται,
καὶ θὰ ταφοῦν εἰς τάρταρα ζοφώδη καὶ ἀνήλια,
ἂν δὲν ἐπαναφέρετε τὰ πρῶην Διαπύλια.

(Προσέρχεται ἕνας ἔμπορος μ' ἓνα κλειδί 'στὸ χέρι
καὶ 'στὸν Τρικουπὴν μὲ θυμὸν καὶ πόνον τὸ προσφέρει.)

"Ε. Τοῦ μαγαζιοῦ μου τὸ κλειδί, Πρωθυπουργέ, σὰς δίνω,
διότι ἀπὸ σήμερον τὸ μαγαζί μου κλείνω,
κι' ἄς σφραγισθῇ ὀγρήγορα μὲ 'λίγο βουλοκέρι...
ὁ τῶν ἐμπόρων τράχηλος δασμοὺς δὲν ὑποφέρει.

(Προσέρχεται καὶ δεύτερος κι' ἄλλο κλειδί τοῦ δίνει.)

"Ε. Κι' ἐγὼ τὸ κλείνω σήμερα κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.
Πάρτε Ἀμερικάνικα, χασέδες καὶ κασμίρια...
θ' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα νὰ κάνω χοιρομήρια.

(Καὶ τρίτος εἰς τὸν Πρόεδρον ἓνα κλειδί πετᾷ.)

"Ε. Πάει, 'μουφλούξεψα κι' ἐγὼ, δὲν εἶναι χωρατὰ...
ἀδύνατον ν' ἀνθέξωμεν 'στὰ βάρη τὰ καινούρια...
εἴμαστε ἄνθρωποι, καλέ, δὲν εἴμαστε γαιδούρια.

(Τῶν μαγαζιῶν τῶν τὰ κλειδία πετοῦν καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι
καὶ κρότος γίνεται πολὺς κι' ὁ χλοβοὴ μεγάλη,
κι' ἡ σάλα τοῦ Πρωθυπουργοῦ γεμίζει μὲ κλειδία,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς δὲν βγάζει τσιμουδιά.
'Αλλὰ ἐμβαίνουν ἑξαφνα πολλοὶ ψιλικατζήδες
κι' Ἑβραῖοι μὲ τὰ ραλικά κι' ὀλίγοι χαλβατζήδες
καὶ πᾶς ἐμπορευόμενος μὲ ὅ,τι πρᾶγμα ἔχει
κι' ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποῦ μὲ τὰ σπύρτα τρέχει,
καὶ ὅλοι τὰ πανέθρια τῶν 'στὸν Πρόεδρον τινάζουν
καὶ μὲ ὀξεῖς ἀλαλαγμοὺς τριγύρω του φωναῖζουσιν).

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἄνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δὴ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

"Ολ. Πάρε τὰ κουβαράκια μας καὶ κάθε κουβαρίστρα,
πάρε καὶ τῆς τσατσάrais μας νὰ κάνῃς τὴν χωρίστρα.
Πάρε τοὺς μαστραπάδες μας καὶ κάθε μας πραιμάτεια
καὶ 'στὰ σοκάκια γύριζε νὰ βλέπῃς μαῦρα μάτια.
Μ' αὐτοὺς τὺς φόρους ποῦβαλες θὰ στέκωμε ἀργοί,
καὶ γίνε σύ πραιματευτὴς κι' ἐμεῖς Πρωθυπουργοί.

Τ. Θὰ φέρω τροποποίησιν...

Ε. Ἄλλοῦ νὰ τὰ πούλῃς...
μὲ τὰς τροποποιήσεις σου δὲν μᾶς ξαναγελᾷς.

Τ. Σκοπὸς δὲν εἶναι τῆς ζωῆς νὰ τρώῃς καὶ νὰ πίνῃς,
πρέπει ὀλίγον νὰ σκεφθῇ κανεὶς κι' ὑπὲρ πατρίδος,
κι' ἂν, ὃ μὴ γένοιτο ποτέ, ψοφήσῃ ἐκ τῆς πείνης,
πλὴν θ' αὐξηθοῦν τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου τῆς Ψωφίδος.

(Εἰς συριγμὸς ἀκούεται τοῦ πλήθους ὑποκόπως.)

Τ. Πολίται, ἡσυχάσετε, ποῦ νὰ σὰς πιάσῃ ψόφος...
Συλλογισθῇτε πρὸς στιγμὴν ὅποῖόν τι καλὸν
θὰ γίνῃ κι' εἰς τὸν Δήμόν σας κι' εἰς πάντα ψωραλέον...
κατὰ τῶν φόρων ὁ καθεὶς ἄς παύσῃ ὁμιλῶν,
ἀφοῦ θὰ γίνῃ πλούσιος κι' ὁ Δήμος Ὁμιλαίων.
Ε. Οἱ Ὁμιλαῖοι γιὰ δασμοὺς δὲν πρέπει νὰ 'μιλοῦν.
Τ. Καὶ ὅμως 'στὸ περίσσευμα κι' ἐκεῖνοι συντελοῦν.
'Αν δὲ τὰ Διαπύλια θὰ λείψουν καὶ τὰ Ὠνια
καὶ ἂν προσθέτωμεν δασμοὺς ἐπὶ τῶν Τελωνείων,
σεῖς πρέπει νὰ πληρώνετε τὰ τέλη ὡς κωθώνια,
ἂν θέλετε νὰ εὐτυχεῖ κι' ὁ Δήμος Κωθωνίων.

(Εἰσέρχεται κι' ὁ Κουλουρτζῆς Ἀλέξης μὲ κουλούρια.)

Α. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε, καλέ, κωθώνια καὶ γαιδούρια.
Τ. Τὸ πῶς δὲν εἴσθε γαῖδαροι κανεὶς δὲν τὸ ἀρνέϊται,
καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ὀγκηθμοὺς πολὺ μὲ συγκινεῖται.
Κι' ἂν κάθε Διαπύλιον κατήρησα καὶ Ὠνιον,
σεῖς πρέπει τὴν ὑπομονὴν νὰ ἔχετε τὴν ὄνειον,
ἂν Μαρθῶνας θέλετε κι' ἀξιωμαχοὺς στόλους...

(Σπάξουν δὴ τρεῖς τσιφούτηδες τοὺς μαστραπάδες ὅλους
κι' οἱ ἔμποροι λυσσομανοῦν καὶ σκούζουν γιὰ τὰ βάρη
καὶ ξετυλίζουν καὶ αὐτοὶ τὸ κάθε τῶν κουβάρια.
Κι' ἐνῶ κουβάρια λύνονται καὶ σπᾶνε ραλικά
εἰσέρχεται ὁ Στάικος μὲ τὸν Παππαλοναῖ,
καὶ μὲ σβερχαῖς καὶ καρουνδαῖς ἀνηλεῶς τοὺς σπρώχνουν
καὶ ὅλους μὲ τὸν Φασουλὴν ἀπὸ τὴν κατὰ τοὺς δριγχνουν).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιστὸς πολὺς,

